

Πρακτικά		του	Συνεδρίου	Μάιος 1992	
Δελτ. Ελλ. Γεωλ. Εταιρ.	Τομ.	XXVIII/3		σελ.	Αθήνα
				429-438	1993
Bull. Geol. Soc. Greece	Vol.			pag.	Athens

ΑΝΑΦΗ
ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ...ΕΝΑΣ ΜΥΘΟΣ...ΕΝΑ ΓΕΩΛΟΓΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Μ.ΓΛΕΖΟΣ

ABSTRACT

ANAPHI: A name... A legend... A geological phenomenon...

The placename "Anaphi" refers to the southeastern-most island of Cyclades. The name derives from the Greek verb "ΑΝΑΦΑΙΝΩ" (anapheno) (ΑΝΑΦΑΙΝΟΜΑΙ), which means arise.

Appolo, one of the twelve ancient Gods of Greece, was also known by the name "Anapheos", because of his capacity of revealing everything. According to the ancient mythographers, Anaphi has arised from the sea.

Leaving Colhida, Jason and the Argonauts, took the golden-fleece with them and wandered in the Mediterranean sea. During their journey from Libya to Crete, passing through the Salmonide promontory (Cape Sidero, NE Crete), they came on to a fierce storm. The sun disappeared, there was ligh from nowhere, neither from the stars, nor the brightness of the moon.

Jason raised his hands and asked for Appolo's help. God heard his calling and shot with his bow. The light that was spread out of the arrow revealed a small island near them, which the Argonauts called Anaphi.

The Cycladic islands are a result of the geological history of Aegaeis. Carvings and abrupt sinking of large pieces of Aegaeis gave a form to those islands during late Pleistocene.

At the end of middle Pleistocene, strong uprising of marine and lacustrine sediments took place, which had been formed during the lower and middle Pleistocene. More specifically Late Tertiary sediments, which include lignite beds with gastroponds, algae et al. were found in Anaphi.

The open promblem that appears is: Is the relation between the name "Anaphi" in the Argonautic legend concerning this island, and it's appearance during the tectonic movements of lower and middle Pleistocene?

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το 6ο Συνέδριο της Ελληνικής Γεωλογικής Εταιρίας επικεντρώνεται στη Γεωλογία του Αιγαίου.

Η επιλογή δεν είναι τυχαία. Οφείλεται και στα τεράστια επιστημονικά ενδιαφέροντα τα οποία προκύπτουν από τη μελέτη της γεωλογικής ιστορίας της περιοχής, ως τις σημερινές απειλές που προκαλούν οι εξάρσεις των φαινομένων από τη σύγκρουση των λιθοσφαιρικών πλακών. Αλλά και από τις απειλές που δημιουργούνται από όλους εκείνους που εποχθάλμιούν την ενότητα του αιγαιοπελαγίτικου χώρου και επιδιώκουν να δημιουργήσουν... τεκτονικές διαταραχές στις σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους, θρυμματίζοντας τα εξαιρετα αποτελέσματα των σχέσεων του ανθρώπου με τη φύση. Σχέσεις οι οποίες σε μια μακραίωνη πορεία δημιούργησαν τον Αιγαιακό Πολιτισμό ως συνολική έκφραση της ανθρώπινης δραστηριότητας η οποία σηματοδοτείται με τον Κυκλαδικό, τον Μινωικό, τον Μυκηναϊκό, τον Κλασσικό Ελληνικό Πολιτισμό και συνεχίζεται, ναι, και συνεχίζεται ασταμάτητα με τον Βυζαντινό Πολιτισμό, ο οποίος εκτός από όλα τ'άλλα επισφραγίζεται σήμερα με τη θαυμάσια αιγαιοπελαγίτικη αρχιτεκτονική και με τα πιο τολμηρά οράματα για τη Δημοκρατία.

Μια αδιάκοπη πορεία παραγωγής πολιτισμικών αξιών σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας: στις τέχνες, στις επιστήμες, στη φιλοσοφία, στους κοινωνικούς και πολιτειακούς θεσμούς.

Η δημοκρατία ως πράξη, ως νόημα, ως σκοπός, ως λέξη γεννήθηκε στο Αιγαίο, πολιτογραφήθηκε ως σημαίνον και σημαϊνόμενο από όλους τους λαούς και αποτελεί το ύψιστο ιδανικό της ανθρωπότητας.

Ολόκληρη αυτή η πολιτιστική διαδρομή διαπλέκεται από έναν φαντασμαγορικό μυθολογικό ιστό, ο οποίος διχτυώνει τα φυσικά γεγονότα με το γλωσσικό επίπεδο, προσπαθεί να τα εξηγήσει και τα καταγράφει με τις χρωματικές πινελιές της γοητείας των οραμάτων.

2. ΑΝΑΦΗ, ένα όνομα... δηλωτικό

Το τοπωνύμιο Α Ν Α Φ Η ανήκει στο Νοτιοανατολικότερο νησί των Κυκλάδων.

Ετυμολογείται από το α ν α φ α ί ν ω (αναφαίνομαι) - φαίνω και σημαίνει: φανερώνω, κάνω κάτι να φανεί, κάνω κάτι να λάμψει, φέρνω στο φως και φαίνομαι, γίνομαι ορατός, εμφανίζομαι, παρουσιάζομαι, καθίσταμαι εμφανής, αποκαλύπτομαι.

Η φράση α ν α φ α ί ν ω γ η ν σημαίνει διακρίνω γη από το πέλαγος. Τα παράγωγα επίσης: Η φανή και ο φανός (πυρός ή λαμπάδα), φαντάζω (καθιστώ κάτι ορατό, φανερό), η φαντασία (όψη, εξωτερική εμφάνιση) και τα επιρρήματα φάντα, αμφαδόν, αναφανδόν και αναφανδά και φανερά. Όπως και αργύρεος, άργυρος (αυτός που λάμπει ως ο άργυρος). Η φάσις, η εμφάνισις, το φάσμα, ο φαάντατος (ο φαεινότετος, ο λαμπρότατος) και ο άφαντος. Το φάος και το φως, ο φαέθων, ο φαεσίμβροτος (αυτός που φέρνει φως στους θνητούς, αυτός που φωτίζει τους ανθρώπους) και οι φαυφόροι (Αιολείς έβρειαι). Ο φαλλός και ο φαλός και ο φαλιός, ο αμφίφαλος, ο φαλαρός και ο φαλακρός, ο φαληρός και το φάληρο, η φαλαρίς και ο Φαλλήν Βάκχος και ο Αναφαίος Απόλλων ως "αναφαίνοντος τα πάντα". Όπως και ο απεραθίτικος ανεφανός, από τον οποίο αναφαίνεται ο καπνός. Όλα αυτά και η φράση: "δε φάνηκεν ούτε η φανειά της φανειάς του" είναι φανερό πως φανερώνουν ότι η Α ν ά φ η δεν υπήρχε ή δεν ήταν ορατή και φάνηκε, φανερώθηκε.

Είναι όμως δυνατόν ένα τοπωνύμιο να δηλοποιεί, να φανερώνει κάτι; Είναι δυνατόν το σημαίνον να ταυτίζεται με το σημαινόμενο;

Όλα τα ονόματα των τόπων ακριβώς φανερώνουν ή μια ή πολλές ή όλες τις ιδιότητες του τόπου ή το όνομα του κτήτορος της περιοχής ή του ιδρυτού μιας πόλης. Σε άλλες περιπτώσεις χρειάζεται βέβαια κάποιος κόπος ως ότου ανακαλύψουμε το ακριβές σημαινόμενο, αλλά σε άλλες αναφαίνεται αβίαστα.

Όπως: Αιγαίον, Γιάλη (Αιγιάλη), Ακρόπολη, Αετοράχη, Αλφειός (Ρουφιάς) Αλμυρός, Αμπελάκια, Αμφιθέα, Αλεξάνδρεια, Άναυρος, Βαθύ, Βόθρος, Θερμοπύλαι, Θερμιά, Γλυκάδα, Δάφνη, Δήλος, Εύριπος, Ευρώπη, Ελλήσποντος, Εύξεινος Πόντος, Εύηνος,

Εύβοια, Ευρώτας, Κυκλάδες, Κυπαρισσία, Καλλιθέα, Κύπρος, Κωνσταντινούπολις, Μεσόγειος, Μεσοποταμία, Μονεμβασία, Νάουσα, Σποράδες, Χώνη.

Όπως και στις άλλες γλώσσες Γροιλανδία, Ισλανδία, Νέδερλαντ, Φιλανδία.

Ήταν όμως κρυμμένη η Ανάφη; Κι αν ήταν γιατί ήταν κρυμμένη κι ανεφάνη;

3. ΑΝΑΦΗ, ένας μύθος... αποκαλυπτικός

Ο άνθρωπος διαφέρει από τα ζώα γιατί φαντάζεται. Φαντάζεται τη σοδειά που θα πάρει από τη γη, ύστερα από μήνες, και γι' αυτό φυτεύει το σπόρο, το στάρι.

Ούτε ένα βήμα δεν θα μπορούσε να κάμει η επιστημονική έρευνα αν δεν στηρίζονταν στις υποθέσεις, αν δεν υπήρχε δηλαδή αρκετή φαντασία στους επιστήμονες.

Τι άλλο από πιστοποίηση της αχαλίνωτης φαντασίας του Έλληνα, δηλαδή την ακατανίκητη προσπάθεια για την αναζήτηση της αλήθειας, συνθέτοντας όλα τα στοιχεία, δεν καταμαρτυρά ο απaráμιλλος μυθοπλαστικός του οίστρος; Όντως η Ελλάδα έχει τη μεγαλύτερη μυθολογική φαρέτρα από οποιαδήποτε άλλη χώρα και ο μυθολογικός της πλούτος εμπνέει και θα εμπνέει συγγραφείς και καλλιτέχνες από όλες τις χώρες.

Μυθοπλασία που προσπαθεί να ερμηνεύσει τα φυσικά φαινόμενα ή που οραματίζεται πώς θάθελε να είναι ο κόσμος; Προσεγγίζει τα γεγονότα ο Έλληνας μυθοποιός ή επεκτείνει τον εαυτό του σ' έναν άλλον κόσμο, τον κόσμο των οραμάτων και θαυμάτων; Είναι αγεφύρωτες οι διστάμενες απόψεις ή μήπως είναι οι πολλαπλές όψεις του ίδιου φαινομένου;

Το οντολογικό και το κοσμολογικό υπήρξαν τα προβλήματα, τα οποία απασχόλησαν πάντοτε την αρχαία ελληνική σκέψη και οι μύθοι, οι σοφιστείες, η φιλοσοφική και η επιστημονική έρευνα καταγράφουν τα βασανιστικά αυτά ερωτήματα με χιλιάδες μορφές και μαρτυρίες.

Από τον Όμηρο, τον Αισχύλο, τον Σοφοκλή, τον Ευριπίδη και τον Αριστοφάνη ως τον Κάββο, τον Σολωμό, τον Παλαμά, τον Σεφέρη, τον Ελύτη και τον Ρίτσο, και από τον Σωκράτη, τον Πλάτωνα, τον Επίκουρο και τον Αριστοτέλη ως τον Πλήθωνα τον Γεμιστό, τον Βελισσήλιο, τον Θεόφραστο, Τμήμα Γεωλογίας Α.Π.Θ. και τον Πλάτωνα τον Γεμιστό, τον Βελισσήλιο, τον Θεόφραστο, Τμήμα Γεωλογίας Α.Π.Θ. και τον Πλάτωνα τον Γεμιστό, τον Βελισσήλιο, τον Θεόφραστο, Τμήμα Γεωλογίας Α.Π.Θ.

σιο, τον Δημόκριτο, τον Ηράκλειτο και τον Ιπποκράτη και από τον Πραξιτέλη, τον Ικτίνο και τον Φειδία, ως τον Γκρέκο, τον Χαλεπά, τον Γύζη και τους Βασιλείου, Τσαρούχη, Μόραλη και Φασιανό, υπάρχουν οι χιλιάδες καλλιτέχνες, επιστήμονες, φιλόσοφοι, οι γιοί του Αιγαίου που καταδειχνουν την ακατάβλητη θέληση των αφερίζωτων Ελλήνων του Αρχιπελάγους να δημιουργούν πολιτισμό.

Ανάμεσα στους πιο σημαντικούς μύθους της αρχαίας ελληνικής μυθοπλασίας ξεχωρίζει αναμφισβήτητα ο μύθος της Αργοναυτικής Εκστρατείας, για την πλούσια μυθογραφία και την ποικιλία των παραλλαγών.

Ο Όμηρος, ο Ησίοδος και οι Κυκλικοί, αλλά και άλλοι αρχαίοι επικοί ποιητές αναφέρουν τους πιο πολλούς από τους αργοναυτικούς μύθους.

Οι τραγικοί και οι κωμικοί ποιητές τους χρησιμοποίησαν στα απωλεσθέντα έργα τους. Σώθηκε μόνον η "Μήδεια" του Ευριπίδη.

Σώζεται, επίσης, ολόκληρο το Έπος "Αργοναυτικά" του Απολλώνιου του Ρόδιου.

Σώζονται ακόμα: Η Τετάρτη Ωδή των Πυθονικών του Πίνδαρου. Του Απολλόδωρου η Έκθεση των Μύθων. Τα Αργοναυτικά του Ορχέα. Τα Οκτώ βιβλία "Αργοναυτικά" του Ρωμαίου ποιητή Ουαλερίου Φλάκκου και πολλά άλλα.

Πολλά προσέτι έργα τέχνης αναφέρονται στους Αργοναυτικούς Μύθους και διασώζονται αρκετά ανάγλυφα με χαρακτηριστικές παραστάσεις.

Από την αρχαιότητα εισέτι πολλοί επιχείρησαν να ερμηνεύσουν την Αργοναυτική Εκστρατεία και σήμερα αποτελεί ένα σημαντικό θέμα της επιστημονικής έρευνας, ιδιαίτερα για τους ιστορικούς, αρχαιολόγους και γεωλόγους.

Όλοι πάντως συμφωνούν πως η Αργοναυτική Εκστρατεία υπήρξε γεγονός αναμφισβήτητο, απόδειξη της εξερεύνησης θαλασσίων οδών και νέων χωρών, από τους προοιμιακούς Έλληνες.

Για το χρυσόμαλλον δέρας, ως το ζητούμενο, όλοι συμφωνούν ότι υπήρξε ο χρυσός, είτε αυτός καθαυτός, είτε τα μεταλλεία του, είτε οι τρόποι συλλογής του χρυσού.

Από όλους όμως τους μύθους της Αργοναυτικής Εκστρατείας ο μύθος της Ανάφης δημιουργεί με τη γοητεία του μίαν ακατανίκητη έλξη για έρευνα. Σύμφωνα με τους αρχαίους μυθογράφους της Αργοναυτικής Εκστρατείας, η Ανάφη ανεφάνη, ανέδυσ από τη θάλασσα.

Ο μύθος της Ανάφης βρίσκεται προς το τέλος του πλέγματος των μύθων της Αργοναυτικής Εκστρατείας. Ο κεντρικός ιστός των μύθων αναφέρει πως οι άριστοι των Ελλήνων με ναυπηγό τον Άργο το γυιο του Φρίξου του Αθάμαντος ναυπήγησαν την Αργώ (αργός=ταχύς) και εκστράτευσαν στα 2.500 π.Χ. περίπου με τον Ιάσονα επικεφαλής από την Ιωλκό της Μαγνησίας προς την Κολχίδα στον Εύξεινο Πόντο για να αποκτήσουν το Χρυσόμαλλον Δέρας.

Αφού με τη βοήθεια της Μήδειας το απόσπασαν από τον ακοίμητο δράκοντα απόπλευσαν. Στην επιστροφή όμως τους βρήκαν πολλές περιπέτειες ανά τα Μεσογειακά πελάγη και τις Μεσογειακές Χώρες και έφτασαν τέλος ως τη Λιβύη. Από κει παραπλέοντας το ακρωτήριο της Σαλμονίδος της Κρήτης (σημερινό Κάβο Σίδερο) περιέπεσαν σε σφοδρή τρικυμία. Σκοτείνιασεν ο ουρανός και έγινε νύχτα. Από πουθενά κανένα φως, ούτε από τ'άστρα, ούτε από του φεγγαριού την ανταύγεια (ουκ άστρα δίσχανεν, ουκ αμαρυγαί μήνης).

Τότε ο Ιάσων ύμωσε τα χέρια του και κάλεσε σε βοήθεια τον Φοίβο Απόλλωνα, τον θεό του Αιγαίου.

Ο Αιγλήτης θεός εισάκουσε την παράκληση, ετόξευσε και μέσα από τη λάμψη του βέλους διαχύθηκε φως και εφάνθη, εφάνηκε, ένα μικρό νησί (Σποράδων Βαίη) το οποίο εκάλεσαν Ανάφη.

Οι Αργοναύτες προσορμίστηκαν στην Ανάφη, όπου και οικοδόμησαν έναν μεγαλοπρεπή ναό στον Αναφαίον Απόλλωνα, κι από κει πήραν το θαλασσινό δρόμο της επιστροφής στην Ιωλκό.

Το νησί με το όνομα Ανάφη υπάρχει, η Αργοναυτική Εκστρατεία είναι γεγονός, ο ναός του Αναφαίου Απόλλωνα υπάρχει, ο μύθος για την ανάδυση της Ανάφης υπάρχει. Είναι όμως ο μύθος δημιουργήμα της ευκράνταστης ελληνικής μυθολογίας ή αποδίνει την πραγματικότητα και όντως εφάνθη η Ανάφη στους Αργοναύτες;

4. **ΑΝΑΦΗ**, ένα γεωλογικό φαινόμενο... αρκετά χαρακτηριστικό.

Η γη της Ελλάδας, η Αιγίης, αναδύθηκε μέσα από τα θαλάσσια βάθη της Τηθύς πριν από τριάντα εκατομμύρια περίπου χρόνια (λίγο πριν από το Μειόκαινο).

Η Αιγίης αποτελούσε μια συμπαγή μάζα στεριάς η οποία εκτείνονταν από το Ιόνιο ως τη Μικρά Ασία και από την Κρήτη ως τη Μακεδονία και τη Θράκη.

Πριν από πέντε εκατομμύρια χρόνια, στο Πλειόκαινο σημειώθηκαν καταποντισμοί και η Μεσόγειος εισώρμησε στα ρήγματα και δημιούργησε εσωτερικές θάλασσες, λιμνοθάλασσες και λίμνες.

Οι καταβυθίσεις της στεριάς συνεχίστηκαν και σ'όλο το Πλειστόκαινο με παράλληλες ανυψώσεις σε πολλά σημεία.

Στα τέλη του Μέσου Πλειστόκαινου παρουσιάζονται έντονες ανοδικές κινήσεις (Μήλος, Ρόδος, Κως, Μάκαρες, Κουκρονήσια) με θαλάσσιες, ποτάμιες και λιμναίες αποθέσεις του Κάτω ή Μέσου Πλειστόκαινου.

Στο τέλος του Πλειστόκαινου, πριν από δέκα χιλιάδες περίπου χρόνια έχουν ολοκληρωθεί τα γεωμορφολογικά χαρακτηριστικά και έχει οριστικοποιηθεί η διαμόρφωση του Αιγαίου.

Σ'όλη την περίοδο του Πλειστόκαινου που κράτησε δυο εκατομμύρια χρόνια, σημειώθηκαν γεωλογικές μεταμορφώσεις που χαρακτηρίζονται από καταδύσεις κυρίως, αλλά και ανυψώσεις της στεριάς, από γεωμορφολογικές διαφοροποιήσεις που χαρακτηρίζονται από τη δημιουργία θαλασσών και νησιών και από έντονες κλιματολογικές διακυμάνσεις που χαρακτηρίζονται από την εποχή των Παγετώνων με συνέπεια την άνοδο και κάθοδο της στάθμης της θάλασσας ανάλογα καθώς και τον αντίστοιχο επηρεασμό της ακτογραφίας.

Σ'αυτή την περίοδο η Ανάφη είχε τις δικές της ιδιαιτερότητες. Ακολουθούσε την πορεία όλου του Αιγαίου: Τηθύς - Αιγίης-Αιγαίο. Αλλά στις έντονες καταβυθίσεις και ανοδικές κινήσεις που παρουσιάζονται στο Πλειστόκαινο η Ανάφη ακολουθεί το δικό της δρόμο.

Η ΑΝΑΦΗ, όπως και όλα τα Κυκλαδονήσια ανήκει στην Αττικοκυκλαδική μάζα της ενδιάμεσης τεκτονομεταμορφικής ζώνης. Αλλά παράλληλα αποτελεί και έναν σημαντικό κρίκο ανάμεσα στο Αττικοκυκλαδικό κρυσταλλικό πλέγμα στο βορρά και στο Κρητικό επάλληλο τεκτονικό κάλυμμα στο νότο (Thomas Reinecke και άλλοι).

Με την Ανάφη ασχολήθηκαν αρκετοί γεωλόγοι και μεταλλειολόγοι: ο Μ. VIRLET το 1843. Ο Κ. FIEDLER το 1841. Ο Α. ΚΟΡΔΕΛΛΑΣ το 1878. Ο Α. PHILIPSON το 1901 και 1959. Ο C. RENZ το 1933 και 1955. Ο Ν. ΜΕΛΙΔΩΝΗΣ το 1963 και ο THOMAS REINECKE, Rainer Altherr, Birgitta Hartung, Konstantin Hatzipanagiotou και άλλοι το 1982.

Σύμφωνα με τους παραπάνω συγγραφείς, και παρά τις διαφοροποιήσεις τους, η Ανάφη συνίσταται από τέσσερεις τεκτονικές ενότητες, από τα κάτω προς τα πάνω:

1. Έναν μη μεταμορφωμένο Παλαιογενή Φλύσχη (Ν. Μελιδώνης 1963-Th. Reinecke κ.α. 1982).

2. Συμπαγείς πράσινους σχιστόλιθους (Philipson 1901-1959, Ν. Μελιδώνης 1963, Th. Reinecke κ.α. 1982).

3. Ένα σύμπλεγμα από υψηλής θερμοκρασίας μεταμορφωμένους σχηματισμούς και γρανιτοειδή συνωδά στρώματα από αμφιβολίτες, γνεύσιους, μάρμαρα, πηγματίτες, διορίτες κερατίτες.

4. Νεοτριτογενείς ιζηματογενείς σχηματισμούς, από άργιλλο ψαμμιτικά και φλυσχόμορφα πετρώματα λιμναίας και ποτάμιας προέλευσης, τα οποία περικλείουν λιγνίτη καθώς και απολιθώματα με γαστερόποδα, ασβεστοφύκη, χαμόφυτα κ.α. (Α. Κορδελλάς 1878, Α. Philipson 1901 και 1959, Γ. Βορεάδης, C. Renz - 1933 και 1955, Ν. Μελιδώνης 1963, Th. Reinecke κ.α. 1982).

Η διάπλαση αυτή γνωστή ως Στρώματα του θεολόγου τοποθετείται στο Λιμναίο Πλειστόκαινο (Μελιδώνης) και είναι 'Ανω Πλειστοκαινικής ηλικίας (Τ. Βορεάδης). Τα "Στρώματα θεολόγου" βρίσκονται σε ασυμφωνία με τα υποκείμενα στρώματα και μάλιστα κατά τους Th, Reinecke και τους άλλους τα νεογενή ιζηματογενή αυτά "Στρώματα του θεολόγου" είναι αλλόχθονα.

Αλλά και αν γίνει αποδεκτή η άποψη ότι τα νεογενή ιζηματογενή "Στρώματα θεολόγου" είναι αλλόχθονα (REINECKE, AL-Ψηφιακή Βιβλιοθήκη Θεόφραστος - Τμήμα Γεωλογίας. Α.Π.Θ.

THERR, HARTUNG κ.α.) και πάλι παραμένει το γεγονός των ανοδικών κινήσεων που πραγματοποιήθηκαν στην περιοχή στο 'Ανω Πλειστόκαινο.

5.

ΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τα ερωτήματα που προκύπτουν είναι τρία:

Ερώτημα πρώτο:

Η Σποράδων βαιή ήταν κρουμένη μες την καταχνιά της τρικυμίας, όπου είχε σκοτεινιάσει ο ουρανός κι έγινε νύχτα, όπου, ούτε τ'άστρα τη φώτιζαν, ούτε του φεγγαριού "αι αμαρυγαί" και ξαφνικά από το φως που σκόρπισε το βέλος του Απόλλωνα εφάάνθη, εφάνη, ανεφάνη, φανερώθηκε το νησί; Αποκαλύφθηκε δηλαδή στους Αργοναύτες από το πέλαγος, οι οποίοι "εθεάσαντο νήσον, τω δε παρά προσδοκίας αναφανήναι προσορμισθέντες 'Ανάφην εκάλεσαν";

Ερώτημα δεύτερο:

Η Ανάφη ήταν κατακλυσμένη από τα νερά που δημιουργήθηκαν από το λυώσιμο των παγετώνων του Βούρμιου I κατά το Νεοτυρρήνιο και αποκαλύφθηκε από την απόσυρση των νερών κατά την εποχή των Παγετώνων του Βούρμιου II, III και IV. Υπήρχαν όμως άνθρωποι στην Ελλάδα εκείνη την εποχή και είδαν την απόσυρση των υδάτων;

Η ύπαρξη ανθρώπων της Παλαιολιθικής Εποχής στον ελλαδικό χώρο κατά το Νέο Πλειστόκαινο είναι βεβαιωμένη, αφού ο 'Ανθρωπος των Πετραλώνων έζησε τουλάχιστον 127,000 χρόνια, πριν, σύμφωνα με τους μετριοτέρους υπολογισμούς. Προσφέρεται συνεπώς η δυνατότητα παρακολούθησης γεωλογικών φαινομένων όπως η πλημμυρίδα που προκαλείται από το λυώσιμο των πάγων και η άμπωτις η οποία δημιουργείται από το σχηματισμό των πάγων κατά την εποχή των Παγετώνων.

Κατέγραψε, λοιπόν, η μνήμη των Ανθρώπων της Νεοτερταλείου Εποχής την απόσυρση των υδάτων από την πήξη των πάγων και τη μετέφερε από τη μια γενεά ως την άλλη, έως ότου πλάστηκε ο μύθος της Ανάφης η οποία ανεφάνη στα μάτια των Αργοναυτών ή όχι;

Αναφερόμαστε σε μια περίοδο 40 χιλιάδων περίπου χρόνων οπότε ξεκίνησαν και έληξαν οι Παγετώδεις Εποχές Βούρμιο ΙΙ, ΙΙΙ και ΙV ως το τέλος του Γριμάδιου πριν από 5.000 χρόνια από σήμερα.

Ας σημειωθεί πως η Αργοναυτική Εκστρατεία υπολογίζεται πως πραγματοποιήθηκε το 2.500 π.Χ. δηλαδή 4.500 χρόνια περίπου πριν από τα σήμερα.

Ας σημειωθεί επίσης πως ως τώρα, βρέθηκαν παλαιολιθικά εργαλεία εκτός από τα Πετράλωνα της Χαλκιδικής, στα Σιάτιστα της Δυτικής Μακεδονίας, στην περιοχή Θεσσαλονίκης, στη Θεσσαλία (Πηνειός, Κρανιώνα, Θεόπετρα, Μακρυνίτσα) στην Ήπειρο (Κοκκινόπηλος, Άρτας, Ασπροχάλικο Άρτας, Καστρίτσα Ιωαννίνων), στην Κέρκυρα, στην Κεφαλλονιά, στην Πελοπόννησο (Χλεμούτσι Ηλείας, Βασιλάκι Ηλείας, Νεστάρι Τρίπολης, Ερμιονίδα), στην Εύβοια (Νέα Αρτάκη, Λίμνη, Αιγάλη Δάφνη), στη Ρούμελη (Σειντιΰ Αλιάφτου, Γαλατάς Μεσολογγίου), στη Λήμνο, στην Αλόνησο, στη θάσο και στη Θράκη (Μεταξάδες).

Ερώτημα τρίτο:

Αλλά, ήταν κρυμμένη μες στη σκοτεινιά της τρικυμίας και φανερώθηκε η Ανάφη ή ανεφάνη κατά την απόσυρση των υδάτων στην Εποχή των Παγετώνων ή μήπως η Ανάφη ανεφάνη κατά την ανάδυσή της στην περίοδο των ανοδικών κινήσεων του Κάτω ή Μέσου Πλειστόκαινου, όπως φανερώνουν οι λιμναίες ιζηματογενείς λιγνοτοφόρες και απολιθωματοφόρες αποθέσεις των στρωμάτων θεολόγου;

Και το πρόβλημα

Μένει λοιπόν, ακέραιο το πρόβλημα:

Οι άνθρωποι της Παλαιολιθικής Εποχής του Ελλαδικού Χώρου υπήρξαν μάρτυρες των ανοδικών κινήσεων που σημειώθηκαν όταν από την Αιγίδα με τον κατακερματισμό της προέκυψε το Αιγαίο Πέλαγος με τα χιλιάδες νησιά του, όπου οι αεερρίζωτοι Έλληνες των βράχων αγωνίζονται να κρατούν τις μνήμες των ανθρώπων ως τη μεγαλύτερη πολιτισμική αεία της ανθρώπινης αυτογνωσίας;